

Пропагандисти са Запада су, очито, изгубили сваку дозу креативности, па унедоглед примењују више пута понављане рецепте за дискредитацију и обарање с власти оних који им нису политички послушници у независним државама. На њиховој мети је сада руски председник Владимир Владимирович Путин.

Зашто Путин смета Западу? Из истих разлога због којих им је својевремено сметао председник Милошевић: брани интересе своје државе и народа; штити интересе Руса који су Јељциновом капитулацијом остављени ван граница Русије, баш као што су и многи Срби остали ван Србије након 1992; територију која је отета Русији - Крим вратио је матици земљи, баш као што је и Милошевић усвајањем уставних амандмана на Устав Србије 1989. спречио да се Косово и Метохија још тада одвоје од Србије.

Осим тога, обојица су на чело својих држава дошли након периода у којима су оне биле угрожаване и свесно слабљене, и то у саучесништву домаћих политичких класа: Милошевић када су последице Устава из 1974. постале очите у смислу демонтажа државности Србије и када је Србија, путем тзв. преливања дохотка била привредно експлоатисана од стране развијенијих југословенских република; Путин, након периода Јељцинове власти, током које је Русија као губитник у хладном рату била бачена на колена, а Американци диктирали своје услове, вршили пљачкашку приватизацију уз помоћ домаћих олигарха (компрадорска буржоазија, добрим делом настала из некадашње совјетске номенклатуре), експлоатисали рудна богатства ове моћне државе по основу добијених монопола, итд. У то, Јељциново, време народ је живео лоше, стандард му је падао и осећао се морално тешко због геополитичког положаја у који га је новостворена класа на власти гурнула.

Колико је она била „демократска“ нека просуде читаоци које подсећам на чињеницу да су, неколико месеци након што су се грађани СССР већински изјаснили „ЗА“ опстанак ове држава, Јељцин, Кравчук и Шушкевич потписали Беловешки споразум о укидању Совјетског Савеза, обавестивши о томе прво Буша Старијег, па потом Горбачова. Тај догађај - распад СССР Путин ће касније окарактерисати као „највећу геополитичку катастрофу века“, и та му изјава никада није „опроштена“ о чему сведоче сталне оптужбе да намерава да обнови Совјетски Савез. Питам се шта би било лоше у тој намери, спроведеној демократским изјашњавањем народа? Јељцинова власт је из артиљеријских оруђа гранатирала Бели дом, седиште Руског парламента, у име „одбране демократије“, итд. Америка није довела у сумњу „демократичност“ таквих потеза, јер јој је Јељцин омогућио да се њени интереси остварују.

Путин, међутим, није Јељцин. Он је Русију подигао на ноге, остварио брз привредни раст, повратио део националног богатства који су олигарси отели скупа са својим иностраним покровитељима, обновио и унапредио оружану моћ земље, посебно у ракетном наоружању, у мери да може да парира америчкој, вратио Русију на међународно-политичку сцену, повратио национално достојанство Русима... Остварио је бар три крупне геополитичке победе: Русија је заштитила Јужну Осетију и Абхазију на чије становнике је оружаном насрнуо режим америчког штићеника, тадашњег грузијског председника Сакашвилија (који је у међувремену, активно учествовао у државном удару у Кијеву и постао саветник проамеричког украјинског председника Порошенка), што је резултирало њиховом независношћу од Грузије; у тренутку када је изгледало да је америчка агресија на Сирију незаустављива, а где је сиријска опозиција имала улогу пешадије попут тзв. ОВК током НАТО агресије на Космету, Путин је постигао дипломатско решење, одржао Башара ел Асада на власти и сачувао руску војну базу на Медитерану; када су америчке обавештајне службе изазвале грађански рат у Украјини, он је присајединио Крим матици земљи, а потом и пружио подршку изворним русофонима у њиховој борби против обесправљености у Украјини. И да се разумемо: као што је амерички високи функционер Џон Норис својевремено утврдио да „отпор Југославије ширим трендовима политичких и економских реформи - не тежак положај косовских Албанаца - објашњава НАТО

рат“, тако исто и тежња НАТО да дође на руске границе и учврсти свој утицај у Украјини, а не брига САД за демократију и украјинске „евроинтеграције“, објашњава државни удар изведен са Мајдана и грађански рат који је тиме изазван.

Све ово квалификовало је Путина за – обарање са власти. Запад на томе већ дуго ради, по истом сценарију као и у случају рушења са власти председника Милошевића, а у циљу довођења марионетског режима. Најпре су коришћена пропагандна оптужбе: оптужбе за наводно енормно богаћење, измишљену спрегу са олигарсима, ускраћивање демократије у Русији; потом је уследио арсенал оптужби за кршење људских права, посебно хомосексуалаца који су због тога стављени у приоритетну агенду америчким дипломатским представништвима у свету, за недозвољавање невладиног организовања због законског решења да свака НВО која прима новчану помоћ из иностранства мора да је обелодани стављањем ознаке „страни агент“, чиме је (делимично) спречено финансирање из САД субверзивне политичке делатности у Русије, какву су својевремено неометано, за америчке паре, спроводили ДОС и „Отпор“ у Србији, о чему сведоче Т. Маршал, В. Монтгомери, Н. Човић, В. Илић и др.

У међувремену су изнете оптужбе, ничим поткрепљене, за убиства новинарке Ане Политковске и некадашњег агента КГБ-а Александра Литвињенка (2006). Како се све ово показало недовољно ефикасним за обарање Путинове власти, а подршка у руском народу њему лично расла, изазван је грађански рат у Украјини, уз покушај да се Русија директно увуче у конфликт. Путин је успео и да ситуација на терену у тренутку постизања минског примирја иде у прилог руској политичкој опцији. Баш као и када је Србија бранила Србе с друге стране Дрине, и Русији су уведене економске санкције. Увели су их Америка и ЕУ, прескочивши УН у којима Русија има право вета. И оне се, баш као и у случају подривања власти председника Милошевића, стално појачавају. Разлика је, међутим, драстична: у тренутку увођења санкција, руска економија је била веома снажна а привредни раст висок. Губитак по руску привреду је велики, али економске санкције штете веома много и земљама ЕУ којима је Русија највећи трговински партнер. Осим тога, у периоду од доласка на власт, Путин је консолидовао земљу, обновио индустрију, обезбедио и алтернативна тржишта водећим руским компанијама. Код руског народа постоји свест о нужности жртве зарад остваривања вишег циља, какав је Крим у саставу Русије. И зато је њему народна подршка и даље расла.

Због свега тога, Запад је прибегао истом решењу као и у Србији: тотално морално дискредитовати Путина! У Србији је такав покушај извршен убиством Ивана Стамболића 2000, на кога је Милошевић у политичком смислу потпуно заборавио, али су пропагандисти ради њиховог политичког сукоба на VIII седници 1987. одмах упрли прстом у њега. И извесно постигли неки политички ефекат, премда ни приближан оном који су очекивали, па зато нису ни могли да се одрекну петоктобарског насиља како би ствар извели до краја. Припрема за то је, међутим, била НАТО агресија.

У Русији се иста ствар покушана ових дана с убиством Бориса Немцова, једног од руских опозиционара. Индепендент већ спинује јавност како је овај, наводно пре десетак дана, изјавио како ће га „Путин убити“. А онда је, све живећи у страху за живот, након вечере у једном од најскупљих ресторана на Црвеном тргу, кренуо у шетњу пешке са својом украјинском љубавницом! Амерички државни секретар Кери већ је рекао шта САД очекују („независну и ефикасну истрагу“), али се није сетио да каже шта би са таквом истрагом за убиство црног дечака у Фергусону, где је кривица власти (полиције) несумњива; није се осврнуо ни на тортуре по америчким илегалним затворима у 53 државе, нити на могућност да је такав однос према људима који не знају за шта су оптужени, али знају које су вере, можда узроковао злочин у просторијама париског Шарла Ебдоа.

Зар власт на чијем је челу председник који у директном телевизијском преносу гледа убиство

човека по његовом налогу (макар тај човек био и теориста, попут Бин Ладена, он има право на фер суђење), уопште може да говори о људским правима? Немцов је, наводно, пре три године, размишљао да затражи политички азил у Литванији, за разлику од Едварда Сноудена који је то о учинио након објављивања истине о шпијунским активностима САД над својим (и нашим) грађанима, да не би био осуђен у САД на смртну казну, по Закону о шпијунажи из 1917! По том закону Обамина администрација је гонила седморо људи – двоструко више него све председничке администрације пре њега. Каже се да види трн у оку туђему, а не види балван у оку своме.

Правници знају да је основно питање код извршења кривичног дела *сui bono* (коме иде у прилог). Као што је убиство Стамболића ишло у прилог једино противницима Милошевића, тако и убиство Немцова иде у прилог само противницима Путина, кога подржава чак 87% нације! Оптуживати Путина за тај чин је апсурдно. Уосталом да се оптужба „није примила“ показује и оних 50000 демонстраната у Москви, цифра коју су српски медији наглашавали као да је то не знам шта у граду који има 11,5 милиона становника! Па и чињеница да је Немцов био министар у либералној Јељциновој влади која је тзв. „реформама“ упропаштавала Русију, већ га је довољно компромитовала у народу да би представљао било какву озбиљнију политичку опозицију.

Наравоученије (за Запад): као што Милошевића нису срушила са власти „политичка убиства“ која су му западни пропагандисти приписивали не би ли га стигматизовали у народу, већ је кључни ударац била НАТО агресија током које су убијали цивиле, децу, рушили болнице, зграду РТС, ракетом спржили воз у Грделичкој клисури као и колону Албанаца у Кориши који су се враћала својим кућама, све у Метохији користећи осиромашени уранијум, тако се ни Путин не може оборити са власти ни убиством Немцова ни другим пропагандистичким методама које су већ испробане не само у Србији, већ и у другим земљама. Ако је за рушење Слободана Милошевића био потребан рат који је извео НАТО, закључите сами шта је потребно за рушење Владимира Владимировича. Али, срећом по човечанство, НАТО је одвећ војно слаб да би оружјем могао да смењује и поставља власт у Русији.

Аутор је ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Приштини.